

მოკიდოთქავთ ახალ წელს, ამხანაგებო

ნახ. კ. ლომიძისა

ნ ი ა ნ ბ ი

დილა მშვიდობის

საათის ისარს უკან ეწევა სიცოცხლის მტერი და მოსიხსნარი, ჯერ კიდევ ომი ებრძვის მშვიდობას, ბნელეთი ისევ სვავ-ყორნის არის მაგრამ სვავ-ყორნებს მტრედებმა სძლიეს, წინ გადასწიეს დროის ისარი, თენდება ჩვენი მშვიდობის დილა და მტრედისფერი არის ცისკარი...

საახალწლო უიკვივაბი

ახალ, 1952 წლის შეხვედრასთან დაკავშირებით, სხვადასხვა კაპიტალიზტურ სახელმწიფოთა წარმომადგენლებმა შეასრულეს საახალწლო სიმღერები. ეს სიმღერები ჩაიწერა ფირფიტებზე და მოხდა მათი გაცვლა-გამოცვლა სახელმწიფო მოღვაწეთა შორის. ვათავსებთ ამ ფირფიტების რამდენიმე ნიმუშს:

ნახ. გ. ლომიძისა

ჯონ ბულის ახალი...ვაიბე ნელი!

„ქუჩალოჭი“

გვიან შეალო სახლის კარები გიორგიმ, ცოტა ხანს შე-
დგა და ოთახს თვალი მიმოავლო. გაუკვირდა, რომ ბავშვებს
ჯერ არ ეძინათ. უმცროს ბიჭს მელნით მოთხვრილი თითებით
უჯრებიან რვეულის ფურცელზე რალაც ბატიფეხური გამოჰ-
ყავდა, უფროსს მაგიდაზე ფერადი ფანქრები გაეშალა და სა-
ხატავ ქაღალდზე ოჩაფხებზე შედგმულ სახლსა ხატავდა. სა-
ხლის კედლები ფანჯრებით ავესო და ახლა იმაზე ფიქრობდა
—კარები სადღა დაეტანებინა.

სავარძელში მისვენებულიყო ცოლი და ტილოს თეთრ
ნაქერზე გულმოდგინედ ქარავდა მაღიბარ ქალს, რომელსაც
ერთ ხელში ყურძნით სავსე კალათა ეჭირა, ხოლო მეორე ხელ-
ში—მტევნებდახუნძლილი ჩხა.

დედის ფეხებთან ხალიჩაზე მოთამაშე, კუბიკებსა და
თოჯინებში ჩაფლული ლამაზლენტიანი პატარა გოგონა მო-
წყდა ადგილს და მამისკენ გაექანა. გიორგიმ ხელში აიტაცა
ბავშვი, ჩაკოცნა, ცხვირითა და უღვაშებით ყელში შეუღიტინა
და აახარხარა. შემდეგ მივიდა და ბიჭებს დახედა.

— დედაბუდიანად სამხატვრო აკადემია არ გაუხსნიათ
სახლში, რა არი ეგ, ბიჭო?

უმცროსმა ცხვირსახოცით მოიწმინდა ცხვირი და ირიბად
ახედა მამას, ხოლო უფროსმა—თავისი სახლი აჩვენა.

— რა ადგილს უკეთებთ ხოლმე კარებს, მამი, სახლებს?
— კარების ადგილას, შვილო. ეე, შენ ბარემ ორი ფან-
ჯარა მაინც უნდა ამოჰქოლო, რომ კარები შეაბა.

გამობრუნდა გიორგი და პიანინოს მიუჯდა. ბავშვი კალ-
თაში ჩაისვა, ახადა სახურავი, დიდრონ თათებში მოიქცია
ბავშვის სათუთი ხელები და კლავიშებს ბრახუნი აუტება.

ქმრის დაგვიანებით გულმოსულმა მართამ მოქურუხებუ-
ლი თვალებით გახედა.

— ეგლა გაკლდა, რომ ამ სიბერის დროს გადარეული-
ყავი... არ გესმის, კაცო? გააჩრე ეგ პიანინო, წისკვილში
ხომ არა გგონია თავი, დაკვრა მაინც იცოდე, შე უბედურო!

გიორგიმ დახურა პიანინო, ბავშვი დასვა და ცოლისკენ
ლიღინით გაემართა: „ქალო ხაბარდიანო, ჩითის კაბა გა-
ცვია...“ აჰ, ჩითი როგორ გეკადრება:—„ქალო ხაბარდიანო,
„ლუქისის“ კაბა გაცვია“.—გადაეხვია გიორგიმ მეუღლეს.

მართას ღვინის სუნი ეცა თუ არა, მაშინვე ხელი ჰკრა
ქმარს.

— იქით დამეკარგე, თორემ ამ ნემსს თვალებში გატა-
კებ! სად ეშმაკებში ეხირე აქამდის, სად გამოთვერი?

— რა ბევრი მე მაქვს დალეული, დედაკაცო! მიხას ბიჭი
გყოლა და მთელი ჩვენი კალატოზები წაგვიყვანა. არც მგრე
გვიანია, როგორც შენა გგონია.

— გასულელდი, კაცო? სამუშაო ხომ არ მიატოვე?

— ვინ ჰქუაზე მყოფი მიატოვებს სამუშაოს, დედაკაცო.
მუშაობა რომ დამთავრდა, მაშინ გავუსვით, მაგრამ ეგ რად
გინდა, მართავ, პირდაპირ მშურს მაგ ხალხის მუშაობა, აი,
ვერის ხიდა რომ აკეთებენ, პაპაპაპა, რა ვეფხვივით ბი-
ჭები ყოფილან. დღეს ერთი ექსკავატორი კიდევ მიემატათ და
რად გინდა ლაპარაკი, რომ მაგრად გაუტიეს.

— შენ ხომ არ გაგიედი, კაცო, თქვენს საკუთარ მშენე-
ბლობას თვენახევარსაც არა მგონია მორჩეთ და სხვის სამუ-
შაოებზე დაეთრევი? რამდენიც გინდა ცეცხლე ეგ ღვინო, მაგ-
რამ არ გამაგონო სადმე ხეტიალი, თორემ მამაჩემსა აქვს
ცხონება, მე შენ შავი დღე დაგაყენო.

— ეე, ახლა კი აუშვა თავისებურად! ეგ არი, შენს მეტი
არაფინ მუშაობს სამ დაზგაზე, რომ ქმარს გენაცვალეს მეტს
არას ეუბნება, მაგრამ დედაკაცი ხარ, რა გელაპარაკო!

— აი, დედაღვთისას გაგიწყრომებ, დაწევი ახლა, დაი-
ძილქუშე, რომ დილაზე ადრე ადგე, თორემ სახლში აღარ
დამენახო!

გიორგი უფრო ნაგარ ჰქეპა-ქუხილს ელოდა ღვინის და-
ლევის გამო, მაგრამ დამემ მშვიდობიანად ჩაიარა.

მეორე დღეს ბინდისას მოვიდა სახლში ცოლი ახალ გა-
ხეთს კითხულობდა, გოგონა თოჯინებთან ერთობოდა, ხოლო
ბიჭებს ბელადის სურათქვეშ გაკრულ მსოფლიო რუკასთან
სკამები მიედგათ და რალაცას ჩაჰკირკიტებდნენ.

— მამი, სუეცის არხი ეს არ არი?

— ჰო, შვილო!

— აკი გითხარი, ეგ პანამის არხია-მეთქი, შე სულელო.

პატარამ დამარცხებულად ცნო თავი და ხელის გულით
ცხვირი მოისრისა.

— ინგლისელებმა გათხარეს მართლა, მამი?

— ჰო, შვილო, საერთოდ ინგლისელები ბევრს თხრიან
და აჰა თუ კატა არ გამოთხარონ!

— კატა ჰამს ინგლისელებს, მამიკო?— უღვაშებს უწყეწავს
პატარა გოგონა.

— არა, შვილო, კატა თავივებსა ჰამს.

გიორგი ახლოს მიუჯდა ცოლს.

— ორთაქალაში რა უქნიათ, დედაკაცო, ფეხსაცმლის
ფაბრიკასთან მტკვრის ორივე ნაპირზე კედლები ამოუყვა-
ნიათ 300 არაგველის ხიდამდე. ფიზკულტურის ინსტიტუტთან
და კრწანისისკენ რომ მტკვრის ტოტები მიდიოდა, სულ და-
უწყვეტიათ და იმდენი მასალა მიუზიდავთ ელსადგურის ასა-
შენებლად, რომ ნაპირზე ტევა აღარ არი.

მართამ გააგებული თვალები მიაპყრო ქმარს, უცქი-
რა, უცქირა და მერე ისევ გახეთს მიუბრუნდა. გიორგის გა-
უკვირდა, რომ ცოლი გაჩუმდა.

იმ დამეს ცა მოწმენდილი იყო და არ უქუხნია.

მესამე ღამეს გიორგი კარებშივე შედგა, გახედა ცოლს
და ერთი მძიმედ ამოიხვნეშა.

— რა ვნახე, დედაკაცო, რა ვნახე: დღეს საბურთალოზე
მიმავალ აღმართზე კინალამ მანქანებმა ქალი არ გაიტანეს,
აქამდის გინახავ იქითკენ აგეთი მოძრაობა მანქანებისა?

სიტყვის დამთავრება ვერც კი მოასწრო გიორგიმ, რომ
ოთახში მეხი გავარდა.

— ახლა საბურთალოზე დაიწყე წანწალი, შე დასამიწე-
ბელო, ახლა იქ დაიწყე? კიდეც არ მიკვირდა, რომ კარგა
ხანია გახეთში ველარა ვნახე შენი მიღრეცილი ცხვირი და ეს
ერთი კვირაა, არც რადიოს უთქვანს რამე შენზე. ქალი არ
ვიყო, თუ ხვალ არ დავეთხოვე ერთი საათით მაინც და ის
თქვენი ინჟინერია თუ მშენებლობის უფროსი—მაგრად არ
გაეჯორო. გაგიგიათ ხელსნის ეგრე მიშვება ამ გახურებულ
მუშაობის დროს? რა დაგატანტალებს ვერის ხილზე და ორთა-
ქალაში, ან საბურთალოზე და ათას ჯანდაბაში, შე პირშავო,
შენა?

— შენ ხომ არ გადაირიე, დედაკაცო? ნეტა არ მინდა
იქ მოსული დაგინახო,—ეგლა მაკლია დაზგა გააცდინო. საბუ-
რთალოზე რა მინდოდა, ან სხვაგან, რას ამბობ შენა?

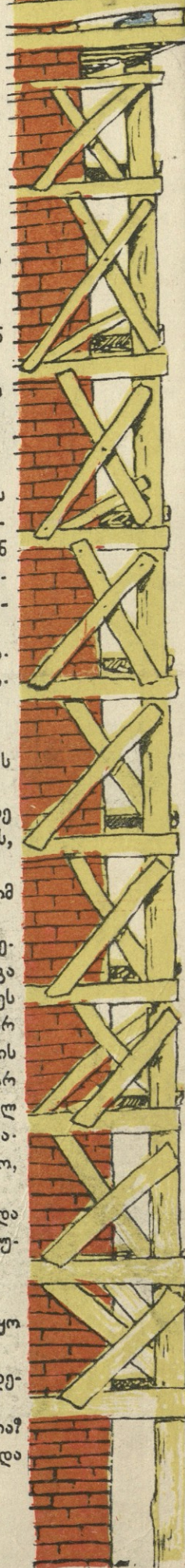
— ახლა არა თქვა, ხალხნო, რომ იფიცავს, კიდეცა!

— რას ვიფიცავ, რას ამბობ, დედაკაცო, როდის იყო
სხვა დროს გატყუებდი?

— მაშ საიდან იცი ქალაქის ამბები, შე ცეცხლმოკიდე-
ბულო!

— შენ თორმეტი სართული დაბალი ხომ არა გგონია?
მშენებლობას ვამთავრებთ, სახლს სახურავს ვახურავთ და
იქიდან მთელი ქალაქი ხელის გულივით მოჩანს.

ლალო მჩაღაზვილი

საახალწლო ბესტვილული

ჩვენში, ვისაც გმირულ შრომით
წლიდან წლამდე გააქვს დღი, —
მან, პირველმა უნდა შესცავს
ახალი წლის საღვთობა!
მან, პირველმა ხალხთა ბედელს
უთხრას მრავალაზამიერი,
და დალოცოს ჩვენი დროშის
მცველი ყველა არმიელი!
გონიოდან რუსთავამდე
სურდა დაეგოთ საახალწლო,
რომ მშვილობის დილა ყველის
ამღერებულ ბუთით ვამქნოთ!..
გაიკანით: ამ სურნაზე
მრავალ დარგის მოღვაწეა:
დღის რომ უკრავს, მაგალითად,
ანდრო მაღანკიავაძეა,
ხოლო ვახტანგ შაბუაიანს
სადეკავო უძგერს ბული,
ხოროვას კი ხელი უკრია
გამი—ლენინთ ავსებული,
დას აქ, როგორც სააკაძე,
მართლაც «კვი ყაძახია»,
ცხრალი უხის შრომის გმირი

თვით ჩოქოვანახია!
არაყივილი უმუშეთ
იღნობთ, სხვან განსხვავებით,
სვანიძეს კი, თქმა უნდა,
თავის ოქროს საღვთობით!
ფურცლებზე მახსოვრის
ფენებს მურყანკურად,
ხოლო უნა ყოველ
სურნაზედაც სურათს!
დას სიგურა მონონე, —
რუსთაველი მწილი!
თურმე პანოლაძისა
მხვრაც დამაწილი!
დარეჯანს კი ადგას
თმაჭალარა ბილი, —
ორი ყანნი ათავს,
(არ გემონორიელი),
ჩაის კრეფას მუქებს,
შაღა ტკბილად ამკობს!
(თუმცა ჩაისით არ სვამს,
მხოლოდ ჩვენი დაპარკობის),
იღურიძეს სურნადაც
გამოადგას მისი მწილი.—

ამ გოჭს მისი დახმარებით
ჰკვეთს კირურგებისთავი!
აქ, ედენე ნატროშვილი
ვიცანი და გაუხალისე, —
არ მენახა, ახლა ენახე
ჩიხტი კობით ტრაქტორისტი!
კობაიძეს პური მოჰყავს,
კეცოველს კი — სტუდენტობა,
გაიმარჯვებს მომავალი,
მათ მარჯვენას თუ ეწეობა.
თვალჭრელებმე ვიქა მაინც
ჩამოართავს ამ ჩვენს ნატოს,
მიწაში რომ უჭრის თვადი,
ერთხელ ცასაც შენათოს!
მეც აქა ვარ, საახალწლო
მეც არ მიშინს თვალზე რული,
ისე, როგორც ჩვენს პოეტებს,
მეც წამომცდა მესტირული.
ტკვილ ქართული თუ ვერ დატკვით,
რალა არის ჩემი ღებნა, —
გვერდით მიზის ჩოქობავე,
შუშუძლი მომჭრის ენა!..

ბოლოში ჯაიმსი

III *

(„ნიანგის“ ღვიძის მასალაზედას)

მილიციის მუშაკმა ასი მანეთის ფასიანი ქალაქი მიაწოდა ბანკის თანამშრომელს. მან რამდენჯერმე შეატრიალ-შემოატრიალა ეს ქალაქი, წაღმა-უკულ-მა გასინჯა, სინათლეზე გახედა და ოპერაცია მშვიდად ჩაატარა.

რა იცოდა მილიციის მუშაკმა, რომ ბიძინა შარაშიძემ ისე უბრალოდ წაგლიჯა სახელმწიფოს ორას ოთხმოცი ათასი მანეთი, როგორც მატარებლიდან ხელი გადაგეყოთ და ახლო მდგარი ხიდან ქერამი წაგეწყვიტოთ!

უფრო მეტი: არამცთუ მილიციელმა არ იცოდა, მკონი ჯერ თქვენთვისაც არ შემიტყობინებია, რომ როცა ბიძინა შარაშიძე ამ სარფიან ოპერაციას ატარებდა, საქ. სსრ მინისტრთა საბჭოს მიერ მოხსნილი იყო „თბილკვებუჭრობის“ სისტემიდან და ამ დაწესებულებების ზელმძღვანელის პ. ჯმუხაძის ხელის მოწერილი და... ხელის დაფარებით „კამეზს წემსის ყუნწში აძვრენდა“.

ცოტა ხნის შემდეგ კი პ. ჯმუხაძემ საქ. სსრ ვაჭრობის სამინისტროს სახელზე გაგზავნა თხოვნა-მიმართვა, სადაც ბიძინა შარაშიძეს „მამა აბრამის“ ბატკნად ასაღებდა და სამუშაოზე მის აღდგენას მოითხოვდა. არსაიდან ხმა, არსით ძახილი. ვაჭრობის სამინისტროდან დასტური არ მოვიდა. „ბატკანი“ კი ბლოდა, „დედას“ შესტიროდა, საკმელს მოითხოვდა. (მერე და რა მადა ჰქონდა, იმ მამაცხონებულს!). „დედიკომ“ შეიბრა-ლა „საცოდავი ბატკანი“ და სამუშაოზე აღადგინა.

ნუ გამამტყუნებ მკითხველო, თუ ასეთ-მა ზღაპრულმა ამბებმა ზღაპრის გუნებაზე დამაყენა! თუმცა, ზღაპარია, მაშ რა დოზანაა, როცა მკედრეთით აღმდგარი ბელტიყლაპია კვლავ აგრძელებს ბელტების ყლაპვას: ბ. შარაშიძემ ცხრაას სამოცი ცალი დამტვრეული ბოთლი ჩააწყო მაკარონის ყუთებში და სკურის გზას გაუყენა.

ბანკში კი „უტყუარი საბუთები“ წარადგინა, თითქოს სკურისათვის 25.000 ცალი ბოთლი გაეგზავნოს. აქაც იგივე ხელმოწერები და იგივე ისტორია: ბიძინა შარაშიძე უკვე მოხსნილია სამუშაოდან, პასუხისგებაშია მიცემული და ამ დროს ახერხებს ახალი ოპერაციის ჩატარებას...

საქმის ვითარების გამო ერთხელ კიდევ დამპირდება ზღაპრის გამოყენება. მოდით იმ სარკეს მივჩართოთ, ყველასთვის ცნობილმა მზეთუნახავმა რომ ჩაიხედა, როცა მისთვის თავგანწირულ სამძმას, ქმრობის სამ კანდიდატს ათვალე-რებდა.

ბაქო... როსტოვი... ხარკოვი... კიე-ვი... მოსკოვი... ჩვენი საამაყო დედა-ქალაქი! შეხედეთ ამ თვალუწვდენელი სიგრძის ქუჩებს. რა ჩქარი მოძრაობაა, რა ფუსფუსია! მაგრამ ეს ვინ არის დი-მიტროვის შესახვევის № 13 სახლიდან რომ გამოვიდა? ისე მიაბიჯებს, ნამდვი-ლი დარდიმანდია.

აი, მას ვილაყ აედევნა.

— სულიყო, შენ გგონია მე ფულსა ვჭრი?

— რაზე მეუბნები?

— ოცდაათი ათასი მანეთი ოცდა-ათი კაპიკი ხომ არ არის? ფული მომი-ცია, პატიმარს ვერ მითავისუფლებ...

— მოიცა... ეგ რომელია? ხანინი? აღარ დამაცდი, შე კაი კაცო? გაკეთდება...

ბოთლში მოთავსებული პიროვნება გახლავთ მ. რაბინოვიჩი
ნიანგის ფოტო-ატელი

იგი რესტორანში შევიდა. მუსიკა უკრავს. დარდიმანდი აღრენილ გუნება-ზეა. ერთი ბოთლი შამპანური მოითხო-ვა. ქიქა დაცალა. მუსიკას ჩუმი სტვენა ააყოლა და ფიქრობს... „სადაც არის კოსტია მოვა და ორმოცდაათი ათას მანეთს მოიტანს. ცხოვრება ასეთ, სუ-ლელები აბნევენ, ჭკვიანები ჰკრეფენ!.. მაგრამ ეს ვინ არის? პროკურორი?! ჩემსკენ მოდის... აი, რევოლვერიც მომი-შვირა. აჰ, რატომ ჰაერად გადაქცევა არ შემიძლია, რომ პროკურორი პირში ჩა-ლაგამოვლებული დავტოვო! თუმცა, რო-გორ არ შემიძლია!.. აი...“

დარდიმანდი უეცრად დაპატარავდა, ისკუპა, ბოთლში ჩახტა. იცინის. მოდო, პროკურორო, თუ ბიჭი ხარ, და ბოთლი-დან ამოიყვანე! ბოთლში ჩამხტარი დარ-დიმანდი იკრიჭება, იცინის, თვალებს აბ-რიალებს... მაგრამ მოიცათ, ეს ვინა ყო-ფილა... ნაცნობი სახეა! შეხედეთ, ეს ხომ ბორჯომელი მიშაა, ბოთლების გმირი — რაბინოვიჩი!

პროკურორი ბოთლს მიუახლოვდა და საცობი მაგრად დაახურა.

რაბინოვიჩის სული შეეხუთა და გა-მოეღვიძა. მუსიკის ხმაზე ჩასძინებოდა. მაინცდამაინც არ გაპზარებია ასეთი სა-შინელებიდან თავის დაღწევა. გამოღვი-ძებულს მართლაც დასდგომოდა თავზე საბჭოთა მართლმსაჯულების წარმომად-გენელი.

ასე თავდება (უფრო სწორად — იწყე-ბა) ეს არასასიამოვნო ისტორია, რომე-ლიც ჩემს მართხრობაში ხუთიოდე მოქ-მელი პირით განისაზღვრება. მაგრამ სხვა, პროკურატურის მიერ დასამატებელ გმი-რების გარდა ცუდი არ იქნება, თუ კვლავ გაიხსენებთ ა. დობორჯგინიძეს, რომელიც მატარებელმა ისე უცნაურად გადასრისა, რომ რელსს არც ერთი წვე-თი სისხლი არ მისცხებია.

დიახ, დობორჯგინიძე ახალდაბის სა-დგურთან ნახეს, „მატარებელს“ თავი მო-ეჭრა, რელსს არც ერთი წვეთი სისხლი არ ეცხო. არც თავი დაზიანებოდა, არც ტანი. ჯიბეში პაპიროსები და არაყი უნა-ხეს. იგი პაპიროსს არ სწევდა, არაყს არ სვამდა. რკინიგზის მილიციამ ყოველგვა-რი გამოძიების გარეშე შეადგინა უსულ-გულო ოქმი, თითქოს დაზარალებულს თვითმკვლელობისათვის მიემართოს.

სხვა რამ ხომ არ არის მისი სიკვდი-ლის მიზეზი? რაბინოვიჩის ხომ არ დას-ჭირდა მესაიდუმლის თავიდან მომო-რება?

მომხდარი ფაქტების ზუსტად დად-გენა, სახელმწიფო თანხების დამტაცე-ბელთა უკლებლივ გამოხახვა და ნათელი საქმის აბნევა-გაჭიანურებით დამნაშა-ვეთა ხელის შეშწყობების დასჯა პროკუ-რატურას მივანდოთ.

გ. ივანიშვილი

*) დასასრული. იხ. „ნიანგი“ № 22 და 23.

გუგუზაინის რაიონის სოფ. ბანდკის კოლმეურნეობის
ყოფილ თავმჯდომარეს იოსებ მანიშაშვილს

ჩემი საახალწლო სალაშქრო, ყურის ძირში მყოფო და სა-
ნახავად დღემდე სანატრელო იოსებ!

მართალია ვერაფერი მეკვლე ვარ, მაგრამ რა ვქნა, შენი
ბრალია, რა ხანია დაგეძებ, მინდა რაღაც გკითხო და ახლაც
შემთხვევით მოგაგენი. არ გაგიკვირდეს და შენი მისამართის
მოძებნა იმიტომ გამიძნელდა, რომ იქ გკითხულობდი, სადაც
უნდა ნამდვილად ბრძანდებოდე, — საპატიმროში.

მაგრამ „ბედს“ თურმე თავისი ყოვლისშემძლე კალთა
გადაუფარებია და ბებიას წყალობით დახლართულ საქმეები-
დან ჭიჭინასავით გამომძვრალხარ. რაკი შენი კარგად ყოფნის
ამბავი შევითქვე, სახლში მოგაკითხე. მაგრამ გამოირკვა, რომ
კოლმეურნეობის თავმჯდომარედ ყოფნის დროს ორი სახლი
აგაშენებია და, აბა, რომლის კარებზე მედარაჯა.

ბოლოს კი, მოდი და ნუ გაგეცინება, საახალწლოდ ღვი-
ნო დამჭირდა და შემთხვევით, აგერ აქვე, ყურის ძირში მოგა-
გენი: თბილისში, მარჯანიშვილის ქუჩაზე, ღვინის წერტის გამ-
გელ მოწყობილხარ!

მასხოვს, ჩემო იოსებ, გაღმა-გამოღმა რომ ორ-ორსაბრ-
თულიან სახლს აშენებდი, კოლმეურნეობას 25 კუმბეტრი მა-
სალა დააკლდა. ამას ზედ 36.000 მან. ფული დაემატა და საკუ-
თარი „პობედით“ აქეთ-იქით დაჰქროდი, რომ თავს დატეხი-
ლი „საშინელი“ რევიზიის ბრძკალებიდან როგორმე გამომძვრა-
ლიყავი.

თავმჯდომარეობიდან ჩაჯდომარეობას რომ იოლად გა-
დარჩი, რუსეთისკენ გაგისეირნია და როგორც შენი მტრებზე
ჩურჩულებენ, კოლმეურნეების ღვინოში აღებულ 80.000 მანე-
თისთვის კბილი გაგიკრავს. შემდეგ კი, თურმე, მევალებების
სირცხვილით რომ დაიწვი, თბილისში გადმოიხვეწე, ღვინის
სარდაფში მუშაობა იკადრე და ძველი ვალების გასასტუმრებ-
ლად კვლავ კოლმეურნეთა ღვინოს ჰყიდი და ახალ ვალებს
იდებ.

აფსუს იოსებ! კაცი ფაშასავით ცხოვრობდი, ნამგლის
მაგივრად ყანწს ატრიალებდი და შენმა დაუკვირებლობამ
იქამდე მიგყვანა, რომ რაღაცა ფულების შოვნის გულისთვის
თბილისში გადმოიხვეწე!

ჩემი სალაშქრო და მოკითხვად გადაეცი შენს ყოფილ საწყო-
ბის გამგეს, შენთან ერთად ჩატარებულ „საქმიანობაში“ რომ
260 კილოგრამი ვენახის მათული და 100 ვედრო ღვინო შე-
მოეხარჯა. გიორგი ნაბიჭვრიშვილზე გელაპარაკები, იმ გიორ-
გიზე, რომელიც კოლმეურნეობიდან წასვლა-გადარჩენის შემ-
დეგ, სოფ. ჭანდრის ღვინო-ყურძნის დამზადების პუნქტის სა-
წყობის გამგედ იმიტომ გაამწყესეს, რომ კოლმეურნეობის სა-
წყობში ყოფნის დროს 900 კილოგრამი ჰაჭა მოიპარა და ამით
ღვინო-ყურძნის „დიდი სპეციალისტის“ სახელი დაიმკვიდრა...

ისიც შევითქვე, ჩემო იოსებ, რომ ამ გიორგი ნაბიჭვრი-
შვილს შენზე უკეთესი სახლი აუშენებია. ერთი სიტყვით, ამა-
საც შენ დაუჩაგრისხარ. მაგრამ გულს ნუ გაიტეხ, მჯობნის
მჯობი არ დაილევა; ნაბიჭვრიშვილს ხომ თქვენმა ყოფილმა
ბუხჩალტერმა, იმისმა სენნიამ, გიორგი ქოროლიშვილმა აჯო-
ბა, — ისეთი სახლი ააშენა, ზოგიერთ თბილისურ სახლს რომ
მასთან გაჩერება შერცხვება...

ერთი სიტყვით, ბუხჩალტერმაც შენ გაჯობა და საწყო-
ბის გამგემაც. შენ კი, შენი დაუფიქრებლობით, ორი სახლის
პატრონს ცივ სარდაფში ამოგაყოფინეს თავი და აქამდე თუ
ღვინოს თვითონ სვამდი, ახლა სხვას ასმევ!..

ახია შენზე!..

ნახე

ნ. გრიბაჩოვის

ამას წინათ გამოქვეყნდა ნ. გრიბაჩოვის იდეურად და მხატვრუ-
ლად მიუღებელი ლექსი „დავა“ რომელიც არარატს და მყინვარს
შეეხება.

კავკასიის მაღალ მთებში
თავი წარმოიდგინე, —
მაგრამ ჩანგი ვერ ააწყე
და თითები იტკინე.
კავკასიურ მწვადს თუ ეტრფი,
ბადრიჯანს და საზამთროს,
„არაგვშიაც“ მოგართმევენ,
მთებში რატომ კარგავ დროს!?
მთები, აღბათ, სიზმრად ნახე,
და არ გემახსოვრება,
რომ გმირუდი შრომით იქაც
სჩქეფს ახალი ცხოვრება!
დექსით ციდი რად დასწამე
მყინვარსა და არარატს?! —
დექსს მყინვარი ბოდვად ჩათვის,
არარატი—არარად!

გოგოთუკ მიგრიპული

რედაქტორი კ ა რ ლ შ ა ლ ა შ ვ ი. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниванги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელომწ. დასაბ. 1951 წ. 28/XII. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შეკ. № 3106. გამოც. № 24. ტირ. 15.000. უგ 06636.

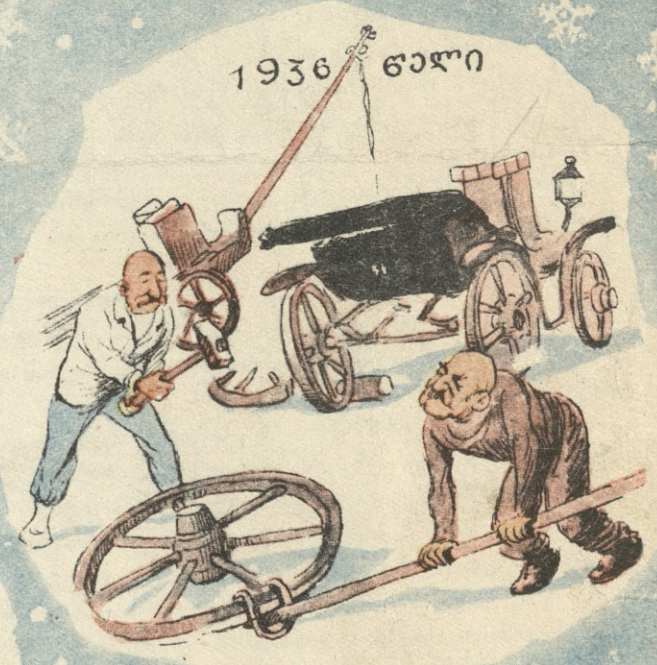

დაზგა
ასრულავს
1957
გაზგას

1959 წლის გაზგა

1954 წლის გაზგა

1936 წელი

— ნეტავ ვიცი რა ვინაში წელს 1959 წელი დად-
გა თუ 1949, 1960, 1957 წელი? ნუთუ მე ჩამოვტრია
შხოდოდ ცხოვრებასი...
— არა, ბები, აგერ გარეუბნელ გეოს ხომ შედავ.
მან მხოლოდ 1936 წლამდე მოაღწია...

თბილისი 1960 წ.